

עת"א 52591/12/23 - סרגיי לברושקו (אסיר) נגד מדינת ישראל, שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים

בית המשפט המחוזי בנצרת

08 פברואר 2024

עת"א 52591-12-23 לברושקו(אסיר) נ' מדינת ישראל ואח'

בפני	כב' השופט עמית יוסף בן-חמו
עותרים	סרגיי לברושקו (אסיר)
נגד	
משיבים	1. מדינת ישראל 2. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים

החלטה

בפני עתירת אסיר נגד ההחלטה המנהלית מיום 21.12.23 שדחתה את בקשת העותר לאפשר לו לשוחח טלפונית עם בני משפחתו. לטענתו, ללא הנמקה של ההחלטה.

ב"כ העותר מציינת בעתירה כי העותר מנוע טלפונים, פרט לשיחות עם בא כוחו, מזה 4 חודשים.

לטענת העותר, בתשובה לבקשתו לאפשר לו שיחות טלפון, במיוחד לאחותו ואמו המתגוררות בבאר שבע, הוא נדרש למסור את מספרי הטלפון, לצורך בדיקה בטרם אישור. אולם, בהמשך ביום 21.12.23 קיבל את ההחלטה המנהלית לפיה בקשתו נבחנה ונדחתה ע"י הגורם האחראי. לא צוינה סיבת הסירוב, לא הוסבר לו האם המדובר "בשליטת קשר טלפוני" בעקבות "התנהלות שלילית" או במניעת קשר טלפוני עקב מידע המקיים חשש שהוא עלול לנצל את הקשר הטלפוני לפגיעה בביטחון בית הסוהר או בטחון הציבור.

העותר הינו אסיר פלילי המרצה עונש מאסר עולם בלתי קצוב החל מיום 22.01.23 לאחר שהורשע בעבירות רצח. בנוסף לכך, העותר הינו בסטטוס של "עצור עד תום ההליכים" בגין עבירות שביצע במהלך תקופת מאסרו, עבירות של סחיטה בכוח, הצתה, חבלה במזיד.

העותר הינו בעל שיוך כנופייתי, מסווג לקטגוריה א', מוגדר סג"ב.

(תגובת המשיבה הוזנה בחסר ל"נט המשפט", רק עמודים 1,3, במהלך הדיון המציאה המשיבה גם את עמוד 2).

המשיבה מציינת כי העותר מנוע קשר טלפוני למעט שיחות עם עו"ד עפ"י החלטה מיום 11.09.23 שהוארכה מעת לעת. ביום 07.01.24 הורה הגורם המוסמך על הארכת תקופת מניעת הקשר עד ליום 06.02.24 בהתבסס על עמדת גורמי מודיעין ושב"ס.

המשיבה מבקשת להפנות לעובדות כתב האישום בהן מואשם העותר בתיק בו הוא עצור עד תום ההליכים, מיוחסות לו עבירות בצוותא עם אחרים, כולל עבירות נגד קצינים ומפקדים בשב"ס.

החומר המודיעיני, מלמד על פעילות עבריינית מתוך כותלי בית הסוהר, במשך תקופה של מספר חודשים ומצביע על מסוכנות ברורה המצדיקה את ההגבלה של מניעת הקשר הטלפוני. החומר המודיעיני מתייחס גם לתקופה האחרונה ומחייב את ההחלטה המנהלית שניתנה.

ב"כ העותר טוענת כי ככל שההחלטה למניעת טלפונים נעשתה במסגרת הוראות הפקנ"צ 04.17.00 - "הענקת טובות הנאה ושליטתן", כי אז היה חובה על הגורם המנהלי לערוך לעותר שימוע.

ב"כ העותר טוענת כי ההחלטה המקורית מיום 09/23 נעשתה במסגרת הליך משמעותי, בשל הזדהותו עם אסיר אחר מיכאל טנסקי, ועל כן, נשללו ממנו טובות הנאה ובכללם, ביקורים וקשר טלפוני. לפי הוראות פקודה זו, יש צורך לערוך שימוע כל אימת ששוקלים להעריך את תקופת מניעת הטלפונים. שלילת טובות הנאה עפ"י הפקודה הינה לפרק זמן קצוב של 30 יום.

לטענתה, ככל שההחלטה המנהלית מתבססת על הוראות הפקנ"צ 04.36.00 - "מניעה בשל מידע מודיעיני שלילי", ולא אקט ענישתי, הרי שבמקרה זה יש צורך בחו"ד מודיעינית עדכנית שמנמקת את הצורך במניעת קשר טלפוני.

ב"כ המשיבה טען בדיון כי ההחלטה המנהלית הרלוונטית לצורך הדיון היא ההחלטה האחרונה מיום 07.01.24.

לטענתה, גם ההחלטה המנהלית הקודמת מדצמבר 23, שבגינה הוגשה העתירה היה הליך תקין, נערך לעותר שימוע וההחלטה התקבלה על בסיס הוראות פקנ"צ 04.36.00. החלטה משיקולים מניעתיים, מודיעיניים ולא משיקולים ענישתיים.

בהחלטה המנהלית מיום 10.12.23 מצוין הגורם המנהלי המחליט - סגן מפקד המחוז, כי החלטתו ניתנה בכלל חו"ד שהונחו בפניו והגיע למסקנה כי במכלול השתית הראייתית, יש כדי להצביע על הצורך בהארכת תקופת מניעת הטלפונים וכן, לבסס חשד סביר שהאסיר עלול לנצל את השימוש בטלפון לפגיעה בביטון הציבור. ההחלטה נתקבלה לאחר שנערך שימוע לעותר.

בתום הדיון, אפשרתי לצדדים להגיש השלמת טיעון.

המשיבה הגישה הודעה מטעמה במסגרתה צירפה את טופס השימוע שנערך לעותר. בטופס השימוע צוין כי נמסר לאסיר שהסיבה לכוונת המשך מניעת הטלפונים היא חו"ד ענף למניעת פשיעה ועפ"י בקשת הענף למניעת פשיעה. במסמך נרשם כי העותר סירב לחתום על השימוע שנערך לו ביום 05.09.23 וגם סירב להגיב לנטען נגדו.

המסמך השני שצורף הוא החלטת הסממ"ז, בהחלטה נרשם:

"החלטת סממ"ז בדבר המשך מניעת טלפונים לאסיר למשך חודש נוסף. בשטה - אגף שמור. שפוט פלילי. מנוע טל"צ, החל מתאריך 11.09.23, נקלט בשטה בתאריך 12.09.23 לאגף השמור. 06.12.23 התקבלה המלצת ענף למניעת פשיעה בדבר הצורך בהמשך מניעותיו הטלפוניות למעט עו"ד, למספרים שיאושרו ע"י חטמ"ן. לאחר שעיינתי בכלל חו"ד שהונחו בפני, לרבות עמדת חטמ"ן, הגעתי למסקנה כי יש במכלול התשתית הראייתי בכדי להצביע על הצורך בהארכת מניעת תקופת הטלפון וכן, לבסס חשד סביר שהאסיר עלול לנצל את הטלפון בפגיעה בביטחון הציבור. משכך, הנני מורה על המשך מניעת הטלפונים לאסיר וזאת למשך חודש אחד נוסף החל מיום 08.12.23 ועד לתאריך 07.01.24, נערך שימוע לאסיר טרם התקבלה ההחלטה".

ב"כ העותר הגישה תגובה משלימה לכתב המשיבה, בה טענה שוב שלא ברור כלל באיזו דרך נקטה המשיבה, בהחלטתה להמשך מניעת טלפונים, האם דרך פקנ"צ 04.36.00 - "הליך מניעתי", או שמא מדובר בפקודה 04.17.00 - "הליך ענישתי". לטענתה, המסמכים שצירפה המשיבה, אין בהם כדי ליתן מענה לשאלה זו. המשיבה לא סיפקה הסבר ביחס להפרת הנוהל, שעה שגם לגופו של עניין מדובר במניעה רחבה מידי וקיצונית.

לצורך קבלת ההחלטה, עיינתי גם בחומר המודיעיני שהוצג בפני.

לאחר עיון בטענות הצדדים בכתב ובעל פה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות.

ראשית לכל, הדיון בעתירה נערך ביום 23.01.24 במועד זה, כבר פג תוקפה של ההחלטה המנהלית נשוא העתירה, כיוון שכך די בנימוק זה כדי לדחות את העתירה, כיוון שביהמ"ש לא דן בנושאים תיאורטיים, ראה בעניין זה החלטת ביהמ"ש העליון שניתנה אך לאחרונה בתיק רע"ב 1020/24 קוטייר עודה נ' מ"י (כב' השופטת שטייניץ), החלטה מיום 02.02.24. ממנה עולה שכאשר במועד הדיון חלף תוקפה של אותה הוראה מנהלית, הדבר מאיין הלכה למעשה את העתירה ושולל בפועל את האפשרות לקיים ביקורת שיפוטית אפקטיבית על ההוראה.

בסעיף 11 להחלטת ביהמ"ש העליון, נכתב "כאמור, בינתיים חלפה תקופת המניעה המקורית, ולפיכך נדחית בקשת רשות הערעור. בפני המבקש פתוחה הדרך להגיש עתירה בעניינה של החלטת המניעה החדשה, מבלי שאני מביע כל עמדה לגופם של דברים".

אך גם לגופו של עניין, יש לדחות את העתירה.

כאשר מוגשת עתירה על החלטה המאריכה או מחדשת מניעה כלשהי, יש לבחון את ההחלטה המנהלית האחרונה נשוא העתירה ולא לבדוק את כל ההיסטוריה מתחילת המניעות.

יצוין כי ישנה אפשרות שתוטל מניעות על אסיר בהחלטה מנהלית מסוימת כאקט ענישתי ובהמשך בהחלטה מנהלית חדשה כאקט מניעתי ואיך בכך כל סתירה.

במקרה שבפני, ברור על פניו שאין מדובר באקט ענישתי אלא באקט מניעתי והדברים צוינו במפורש בהחלטתו של הגורם המנהלי המחליט.

החומר המודיעיני שהוצג בפני מעלה אכן הצדקה מלאה להחלטה על מניעת טל"צ, פרט לשיחות עם עו"ד, לאור המסוכנות ולאור השימוש לרעה בשיחות הטלפוניות.

אני מפנה בעניין זה לידיעות המסתיימות במספרים 14160, 4788, 9598, מיידעים אלה הינם מיידעים המצדיקים מניעת טלפונים.

לחובתו של העותר גם מיידעים שליליים חמורים, שיש בהם כשלעצמם להצדיק מניעת טלפונים כאקט ענישתי.

כך למשך ידיעות מספר 1276, 2302, 5744.

סיכומו של דבר, ההחלטה המנהלית ניתנה כדין ובמסגרת סמכותו של הסממ"ז ונשענת על מידע בהמלצה של גורמי מודיעין בשב"ס.

למעלה מן הצורך אציין כי על פניו נראה כי ההחלטה העוקבת לאחר החלטה נשוא העתירה- החלטה מיום 10.01.24 להארכה נוספת של תקופת המניעה, ניתנה כדין ובסמכות על בסיס מידע מודיעיני ולאחר שנערך לעותר שימוע.

לפיכך, העתירה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשפ"ד, 08 פברואר 2024, בהעדר הצדדים.